

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1156

11.05.2025 (136)

Hitler ve válce : Co se *skutečně* stalo ?

A.V. Schaerffenberg

Část 3

Kapitola 2: Kořeny porážky

Nikdy v našich dějinách nás neporazila síla našich nepřátel, ale vždy jen naše vlastní neřesti a nepřátelé v našem vlastním táboře."

Adolf Hitler, *Mein Kampf*, díl 2, kapitola XV

Armáda byla pro Němce tím, čím je pro Američany americká ústava nebo pro Angličany monarchie. Každý národ potřebuje ve své kultuře něco, co nejhlouběji označuje jeho specifickou identitu. Se jmény, jako byli Fridrich Veliký a Otto von Bismarck, která jsou jejich dědictvím, není divu, že Němci považovali své ozbrojené síly za instituci, která nejlépe ztělesňuje jejich zemi. Po Bismarckově odvolání se však skutečnou mocí v zemi stal německý generální štáb, který využíval impotentní královský dům jako ústavní zástěrku. Od konce 19. století až do konce první světové války zemi vládli třídně uvědomělí armádní aristokraté za fasádou poslušné monarchie, byť symbolické. S pokolením listopadu 1918 je však

z vlády vytlačili sociální demokraté a další marxisté. V průběhu dvacátých let začali generálové pomalu získávat zpět část svého dřívějšího vlivu jako viditelné symboly a vojenská moc konzervativních kapitalistů. Německo se zmítalo mezi sobeckými silami levice a pravice.

Když vzniklo ideologické hnutí Adolfa Hitlera za třídní spolupráci, setkal se s tvrdým odporem těchto reakcionářů, jejichž svět nepřesahoval vymezené hranice elitářství modré krve. Jejich cílem byla obnova monarchie, za jejímiž vykoupenými, intelektuálně dutými figurkami, jako byl generál Hugo von Hindenburg, mohli aristokraté v zemi vládnout v chabě zahaleném majestátu. Jejich zdánlivě vlastenecké pojetí "Německa" se omezovalo na Prusko a jejich vlastní vyšší vrstvy. Na lidi ze středních vrstev pohlíželi s despektem jako na vulgární živnostníky, zatímco takzvaný "proletariát" nebyl nic jiného než jiné slovo pro rolnictvo. Ostatní německé státy byly navíc odsunuty na druhou kolej, aby je ovládali, ne-li vedli, nadřazení aristokraté.

Právě tento typ nesnesitelného snobství přirozeně přispěl k poklesu morálky německých vojáků z Bavorska, Pomořanska a všech ostatních zemí, od nichž se očekávalo, že budou během první světové války trpět a umírat neméně ušlechtilé než jejich prusští kolegové. Na tyto třídní a regionální rozdíly úspěšně hrála spojenecká propaganda po celou dobu tohoto konfliktu. Byli to titíž třídně uvědomělí konzervativci, kteří vystavili nacionální socialismus první krvavé lázni, když 9. listopadu 1923 v Mnichově zastřelili vojáci Reichswehru na rozkaz svých důstojníků z vyšších vrstev šestnáct neozbrojených soudruhů.

Když byl Adolf Hitler o deset let později zvolen do nové vlády, jeho největším úkolem bylo zachovat armádu jako symbolickou instituci Německa a zároveň se ubránit nepřátelství nenávisných aristokratů, kteří ho chtěli buď využít jako loutku, jako tomu bylo v případě von Hindenburga, nebo ho zcela nahradit nějakým poddajným pruským panovníkem. Vůdce a jeho nejbližší spolupracovníci tento problém předvíдали již dlouho před svým převzetím moci v roce 1933, ale byli rozděleni v názoru na jeho řešení. Hitler se domníval, že staré armádní špičky by měly být co nejdříve velkoryse penzionovány, což by jim umožnilo dosloužit aktivní kariéru a jejich řady by postupně nahrazovali národní socialisté.

Takový postup sice vyžadoval čas, ale byl legální a měl menší šanci vyvolat odpor generálního štábu. Jiní se obávali, že armádní důstojníci nemohou nechápat důsledky, které pro jejich aristokratické ambice představuje postupný odchod do důchodu, a naléhali na jejich okamžité nahrazení ideologicky zdravými členy strany. Všichni si uvědomovali, že generální štáb je hnízdem nepřátelství vůči nacionálnímu socialismu, a tudíž velkým, vnitřním nebezpečím, zejména pokud by se Třetí říše někdy ocitla ve válce. Stalin provedl čistku mezi nespolehlivými důstojníky bývalé carské armády a na jejich místa dosadil politicky spolehlivé

muže. Hitler by měl udělat totéž. Tak uvažovali muži jako Ernst Roehm, náčelník štábu šturmovíků (S.A. neboli *Sturmabteilungen*).

Koncem června 1934 chtěl Roehm násilím nahradit konzervativní armádní důstojníky svými vlastními šturmovíky. Věděl o Hitlerově nesouhlasu s tímto krokem, a proto plánoval zavraždit i jeho. Když se Vůdce dozvěděl o záměrech svého vůdce S.A., osobně zatkl Roehma dříve, než mohlo dojít ke konfrontaci s armádou. Zhruba 300 spiklenců bylo bez soudu popraveno, včetně osob, které nebyly členy S.A., dokonce i několik esesáků, což dává za pravdu konvenčním historikům, kteří trvají na tom, že Hitler pronásledoval své vlastní loajální Hnědé košile, aby si získal přízeň armádního vedení a nahradil S.A. "spolehlivější" S.S. Ve skutečnosti jednal pouze v sebeobraně. Potlačení pokusu skutečně uklidnilo obavy generálního štábu, že by Hitler mohl použít násilí k ovládnutí armády, ale také mu ztížilo plány na její nacionálněsocialistické uspořádání.

Nyní se aristokraté zakopali a tvrdošijně se bránili všem snahám o doplnění ozbrojených sil ideologicky spolehlivými muži. Když o pouhých pět let později přišla válka, wehrmacht stále ovládali šlechtíci snobové, kteří se diametrálně lišili od nacionálního socialismu a dychtili po jakékoli příležitosti, jak ho zničit, třeba i zradou vlastní země. Šéf vlastní říšské vojenské rozvědky, admirál Wilhelm Canaris (o němž bude řeč později), hovořil za své kolegy zrádce, když řekl: "Vítězství Německa by bylo větší katastrofou než jeho porážka." A to se mu podařilo.

Jinými slovy, Canaris a jemu podobní z vyšších vrstev dávali přednost upálení milionů německých žen a dětí, hlavních obětí spojeneckého bombardování, před Hitlerovým úspěchem. Tak hlubokou zradu lze pochopit pouze v kontextu aristokratické mentality. Ta se fyzicky bouřila proti třídní kolaboraci národního socialismu, v níž se prostí němečtí dělníci otírali o dobře situovanou šlechtu jako o stejně hodnotné členy společnosti. Byli prostě umrtveni tím, že jejich vrchní velitel je pouhý rakouský a vulgární živnostník z nižších vrstev, které ho pošetile zvolily do funkce. Šlechtické opovržení vůči němu se však změnilo ve vražedný vztek, když tento bývalý svobodník důsledně vítězil v poli, téměř vždy proti jejich profesionálním (byť zastaralým) strategiím. Nejúčinnější způsob, jak rozzlobit hloupého člověka, není říci mu, že je hloupý, ale ukázat mu, že je hloupý. To Hitler konzervativním generálům opakovaně dělal, čímž si vysloužil jejich nemilosrdné nepřátelství.

Mnoho let po Röhmově dobře míněném, ale chybném pokusu o násilné odstranění aristokratů z armády - kdy mnohem otřesnější události daly téměř všem ostatním zapomenout na mrtvého náčelníka generálního štábu - pochopil Joseph Goebbels, snad jako jediný z ostatních vůdců, strašlivé důsledky, které byly nastartovány právě před jedenácti lety. Dne 27. března 1945, kdy se jeho země ocitla

v hořících troskách, si uvědomil, že staří aristokraté z generálního štábu stáli Německo válku: "Dlouze upozorňuji Vůdce, že jsme v roce 1934 bohužel nedokázali reformovat Wehrmacht, když jsme k tomu měli příležitost. To, co chtěl Röhm, bylo samozřejmě samo o sobě správné. Kdyby byl Roehm poctivou, solidní osobností, bylo by se vši pravděpodobností 30. června zastřeleno spíše několik set generálů než několik set velitelů S.A. Celý průběh událostí byl hluboce tragický a jeho důsledky pocítujeme dodnes. V tomto roce dozrál čas k revoluci v Reichswehru. Jak se věci měly, Vůdce se této příležitosti nedokázal chopit."

Od dob, kdy Hitler prošel frontou v zákopech, vždy obdivoval generální štáb jako ztělesnění všeho tradičně cenného v jeho zemi, pevný pilíř německé státnosti. Postupné rozčarování z jeho třídně uvědomělých martýrií však bylo hořkým zklamáním. Ještě dlouho po válce na ně pohlížel s respektem. Příliš pozdě začal litovat své dřívější hluboké úcty k většině armádních špiček. "Po celá léta," řekl Hansi Frankovi, generálnímu guvernérovi dobytého Polska na sklonku války, "tito pánové se svými módními, červeně pruhovanými bryčkami zradili, zapomněli nebo zaprodali zásady Moltkeho a Schlieffena. Tato arogantní junkerská kasta není ve skutečnosti ničím jiným než sbírkou bláznů, váhavců a vycpaných košil" (Innes, 18). Události měly brzy ukázat, že jsou to navíc zrádci.

Po celý počátek 30. let panovala mezi stranou a armádou nelehká shoda. V roce 1935 se však tváří v tvář rostoucím hrozbám ze zahraničí Hitlerovy plány na přezbrojení setkaly s tvrdým odporem generálního štábu. Během porúrské, české a rakouské krize projeвили jeho důstojníci mimořádný nedostatek odvahy nebo rozhodnosti a Hitler věděl, že tváří v tvář skutečné mezinárodní konfrontaci by se složili. Proto se 4. února 1938 ujal funkce vrchního velitele *Oberkommanda der Wehrmacht* (OKW), vrchního velení ozbrojených sil. Mnozí vysocí důstojníci byli pobouřeni pouhou vyhlídkou, že budou muset přijímat rozkazy od bývalého rakouského desátníka. Následujícího roku se jejich opozice dostala do podzemí v rámci takzvaného "generálského spiknutí" s cílem převzít legální vládu. Zbabělost jeho osnovatelů jej však odsoudila k nezdaru. Po zahájení druhé světové války v září 1939 se armádní špičky zpočátku naléhavě bránily jakémukoli tažení v Polsku jako "nevítěznému". Poté, co je hybná síla dějin neochotně vtáhla do pole, jejich kšeftovní strategie z roku 1914 válku během čtrnácti dnů téměř prohrály. Odpor generálního štábu vůči téměř každému následujícímu tažení a dokonce i mnoha bitvám neustále sabotoval snahu obyčejného vojáka zvítězit, až byla válka nakonec prohrána.

S odkazem na porážku Německa v první světové válce Hitler již v *Mein Kampf* napsal, že vojenská katastrofa je vždy důsledkem nějaké vnitřní, nikoli vnější slabosti. Tento postřeh platil jak pro jeho vlastní Říši s konzervativním wehrmachtem, tak pro konflikt, který poznal na vlastní kůži jako mladý voják. Když v

roce 1939 přišla válka, tři čtvrtiny mužů, kteří stále zastávali funkce ve vládě a armádě Třetí říše, byly jmenovány ještě za Výmarské republiky. Jen málo z nich bylo národními socialisty. Někteří další byli Hitlerovi více či méně příznivě nakloněni, ale většina z nich byli aristokratičtí oportunisté, kteří plnili rozkazy, jen pokud byly v souladu s blahobytem a udržením jejich třídy.

Mnohem později ve válce, kdy Evropa v temných dnech roku 1944 bojovala o život, se Vůdce s hrůzou dozvěděl, že z 8 000 000 vojáků bylo na frontu posláno pouze 260 000. Není divu, že měli všude tak strašlivou přesilu! V květnu téhož roku sovětská vojska nečekaně prolomila jižní linii Němců a donutila je k rychlému ústupu k Sevastopolu, který brzy nato padl, protože generální štáb nedokázal dodat dostatek zbraní a munice, které byly hojně uloženy v nedalekých skladech.

Snad nejrozhodnější případ šlechtické zrady se odehrál v létě 1941. Hitlerův útok proti Rusku byl do té doby naprosto úspěšný, a to k velkému překvapení a profesní žárlivosti armádních generálů, kteří se mu téměř do jednoho bránili. Nyní chtěli převzít kompletní řízení (a zásluhy) kampaně, která se již zdála být stejně dobrá jako vyhraná. Vůdce od počátku trval na tom, že vítězství musí být rychlé a nepřítel musí být poražen ještě před zimou, protože Německo jednoduše nemělo zdroje potřebné pro delší konflikt. A Rusko bylo nechvalně proslulé svým katastrofálním počasím, které dokázalo zastavit jakoukoli armádu. Hlavním strategickým cílem bylo včas dosáhnout úspěchu a zničit nebo získat sovětské zásoby ropy, železa a manganu. Jeho generálové to odmítali. Místo toho trvali na tom, že je třeba zaútočit na průmyslová centra SSSR. Hitler kontroval poukazem na to, že když Angličané dokázali odstranit své továrny mimo dosah Luftwaffe, dokázali by to i Rusové. Kromě toho lze válečné závody přestavět nebo přemístit. Závažnější je ztráta ropy a nerostných surovin, bez nichž nemohou fungovat. Ztráta i mnoha továren není nic ve srovnání se ztrátou přírodních zdrojů. Proto bylo dobytí Ukrajiny, hlavního zdroje sovětského zásobování, prvořadé. Hitlerova strategie zvítězila a stejně tak i německé zbraně, dokud ho koncem srpna těžce nepostihly křeče v břiše.

Téměř tři týdny byl bez možnosti komunikace. Když se dostatečně zotavil, aby mohl znovu převzít velení na východní frontě, se znepokojením zjistil, že generálové využili jeho nemoci a odklonili armádu směrem k Moskvě s jejím těžkým průmyslem a vyhlídkou na slávu pro každého generála, který by se jí zmocnil. Vojska wehrmachtu právě dosáhla předměstí ruského hlavního města, když jejich postup ochromila jedna z nejhorších zimních bouří v zaznamenané historii. Právě tehdy Sověti podnikli protiútok, který Němce nejen odrazil, ale také je zahnal na ústup. Horší bylo, že Hitler nyní musel vést dlouhotrvající válku, pro kterou neměl dostatek přírodních zdrojů, zatímco zásoby nepřítele byly stále nedotčené. Pokud

by se jeho strategie udržela, SSSR by byl nucen kapitulovat. Místo toho se válka díky generálnímu štábu dostala do zoufalého bodu obratu, který by Vůdce jen těžko obnovil ve prospěch Německa.

Většina aristokratických zrádců přežila porážku, kterou způsobili, a publikovala své vlastní verze událostí, které shodně líčily Hitlera jako šíleného amatéra, který prohrál válku, protože odmítl poslouchat jejich nadřízené rady. Většina těchto mužů unikla klokaní "spravedlnosti" poválečného norimberského procesu, aby dožila svůj život ve stejné pohodě, na jakou byla jejich třída vždy zvyklá. A z velké části právě kvůli jejich lžím o válce, které zveřejnili, aby zakryli vlastní neschopnost a zradu, je okolní svět stále klamán ohledně skutečného průběhu tohoto konfliktu.

Více než kterýkoli jiný faktor druhé světové války se na jejím výsledku podílela zrada německého generálního štábu.

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích

Stovky knih v mnoha jazycích

Stovky webových stránek v mnoha jazycích

